

[Krag.]

slet ikke er noget nyt, det er gjort før — ja vist er det gjort før, og der er jo et politisk Parti, oven i Købet Regeringsparti, som har haft Statsindgreb gennem den saakaldte tvungne Voldgift som et Hovedpunkt paa sit Program, saa længe Partiet har bestaaet. Ja, jeg ved ikke, hvilken Indsats man har gjort for at faa Problemet løst ved denne Lejlighed, men i hvert Fald, noget Resultat har det ikke afsat, Statsministeren har aabenbart foretrukket den Vej, det foreliggende Lovforslag anviser. Altsaa, vi har tidligere gennemført Statsindgreb, bragt samfundstruende Arbejdsstandsnings til Ophør, men det har, som sagt, enten været ved at lægge Opgavens Løsning i uvildige Mænds Haand eller ved at lovfæste et Lønniveau, som det havde vist sig, at Produktionen var i Stand til at bære uden at stagnere. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Den højtærede Indenrigsminister gjorde en Bemærkning, jeg lytter altid gerne til den Visdom, der kommer fra denne Mund, men jeg hørte den desværre ikke og kan derfor ikke gøre nogen Bemærkning dertil. — Derimod har vi aldrig staaet over for Krav om, at Lovgivningsmagten skulde dekretere et nyt og forhøjet Lønniveau uden den fjerneste Undersøgelse af, om Produktionen var i Stand til at bære det, og hvilke Konsekvenser det vilde faa for de enkelte Erhverv. Aldrig har vi staaet over for at skulle lovfæste et Lønniveau, som var Genstand for Strid mellem Produktionsfaktorerne. Derfor siger jeg til den høje Regering, at Venstre kan ikke være med dertil. Vi erkender imidlertid, at Arbejdsstriden truer Samfundet i selve dets Livsnerve. Det kan ikke fortsat gaa paa den Maade, vi kan ikke snart hvert eneste Foraar staa i en Situation, som truer med at slaa vort Samfund økonomisk ned, og som ganske afgjort er stærkt hemmende for de Produktionsmuligheder, der ellers vilde tilgaa os udefra. Vi kan ikke have den Situation Aar ud og Aar ind, og derfor burde et helt andet System for Fastsættelse af Arbejdernes Part i Produktionens Afkastning gennemføres. Arbejdsstriden truer altsaa Samfundet, og Regeringens og Organisationsmagtens Politik har bragt Rigsdagen i en Tvangssituation.

Vi kan ikke være med til at fremme den høje Regerings Forslag. Vi er imidlertid af den Opfattelse, at Lockouten bør aflæses og Arbejdsro genskabes. Dette er vi rede til at medvirke til, men ad andre Veje end den, Regeringen er inde paa, ad Veje, som den høje Rigsdag tidligere har

betraadt. Vi mener, det bør forsøges at benytte disse Veje, saaledes at der endnu aabnes Produktionsfaktorerne, Arbejdsgivere og Arbejdere, Adgang til at finde hinanden i en fælles Vilje til at bøje sig ind under de Vilkaar, der fra forskellige Sider stilles, og at det, hvis dette ikke kan lade sig gøre i en nær Fremtid, samtidig med at Arbejdet omgaaende genoptages, henstilles til uvildige Mænds Afgørelse at bringe den faretruende Strid til en rimelig Afslutning.

Altsaa, vi er rede til at medvirke til Genskabelse af ordinære Arbejdstilstande i i vort Samfund. Vi erkender Nødvendigheden deraf, men vi mener, det er en slet Vej, den høje Regering har anvist, og paa den agter vi ikke at færdes, men vi er rede til at gaa andre Veje, som lige saa hurtigt fører til det samme Maal, og som frembyder væsentlig større Sikkerhed for, at der ikke gøres ubodelig Skade paa Produktionen ved Stridens Afslutning, end man har efter det Forslag, som Regeringen har forelagt.

Christmas Møller: For tredje Gang i Løbet af den nuværende Regerings Levetid kommer den højtærede Statsminister til Rigsdagen med Forslag angaaende Ordning af et vigtigt Arbejder- og Arbejdsgiverspørgsmaal. Den første Gang var i 1933, da Lockout blev aflæst, da Ordning blev skabt — jeg maa maaske have Lov til at udtrykke det paa den Maade, at der ogsaa yderligere skete et og andet, som forskellige Faktorer her i den høje Rigsdag i den givne politiske Situation krævede. Den anden Gang var i 1934, da vi alle ordnede Spørgsmaalet om Arbejdskonflikten ved Slagterierne, og den tredje Gang er altsaa det uhyre omfattende Lovforslag, som den højtærede Statsminister her er kommet med. Den højtærede Statsminister vil som den Lige- og almindelige-Valgretsmand, han er, sige, der er 106 pCt. for Forslaget. Efter det Regnestykke er der altsaa 94 pCt. imod, som en Partifælle af mig har bemærket. Det er jo ikke saa lidt! Jeg kunde ogsaa gaa videre og sige, at baade den højtærede Statsminister og jeg kunde, selv om Statsministeren altsaa skal have Slet, efter hvad en kendt Matematiker siger, dog begge regne ud, at vi ogsaa kunde komme under de 100 pCt. og dog have en tilsvarende Situation som den, vi har. Men jeg er naturligvis enig i, at Regeringen i den nuværende Situation maa sige et afgørende Ord, og at Landet har Krav paa aldeles omgaaende at faa Besked om, hvad Rigsdagen vil. Jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed, saa meget mindre som vi i Løbet af kort Tid